Het ‘Onze Vader’
(3) Een vrouwelijke getuigenis

Lezing

Eens was Jezus aan het bidden, en toen Hij zijn gebed beëindigd had, zei een van zijn leerlingen tegen Hem: ‘Heer, leer ons bidden, zoals ook Johannes het zijn leerlingen geleerd heeft.’
Hij zei tegen hen: ‘Wanneer jullie bidden, zeg dan:
“Vader, laat uw naam geheiligd worden
en laat uw koninkrijk komen.
Geef ons dagelijks het brood dat wij nodig hebben.
Vergeef ons onze zonden,
want ook wijzelf vergeven iedereen
die ons iets schuldig is.
En breng ons niet in beproeving.”’

Lc 11,1-4 (NBV21)

Overweging

Ik sta met mijn rug naar jullie. Vaak heb ik gebeden. Uren soms aan één stuk. Daarin niet altijd met Onze Vader. Ik had het gevoel toen dat er niet geluisterd werd. Ik kan ook niet zeggen of er iemand was die luisterde. Er is niemand die mij dat kan verzekeren. Geloven noemen ze dat dan. En dat is voor mij niet altijd even gemakkelijk. Daarom heb ik gekozen om minder het Onze Vader te bidden. Hier in De Lier bid ik dat mee met de gemeenschap. Dat is de kracht van een groep.

Een tweede reden om dat minder te doen komt doordat ik in het verleden mensen heb ontmoet die heel veel baden maar hun gedrag daaraan niet aanpasten. Ik werd door diezelfde biddende mensen op sommige momenten veroordeeld omdat ik te vrij was. Oh ja, ergens leeft er nog wel iets in mij. Opvoeding en leven wis je niet zomaar uit. Maar ik wil geen huichelarij, ik wil geen holle woorden. En toch probeer ik te vergeven aan de schuldenaren.

We bidden niet alleen. Iedereen bidt, de armen, rijken, rechtsen, linksen, wit, gekleurd, jong, oud, Europeanen, Afrikanen, ziek, gezond. Ik en jij. De stinkende arme die alles uit de lege kast haalt om een ander te helpen of de stinkende rijke die een aaImoes uit zijn overvolle kast haalt. Of onze medemens uit bv. Latijns-Amerika die bidt tot Pachamama, Moeder Aarde die ons draagt. Wat is het verschil dan nog tussen vader en moeder?

Ik probeer doorheen mijn doen een gestalte te geven aan het Onze Vader. Al heel mijn leven ben ik een praktische christen met hier en daar een vleugje mystiek. Mijn daden moeten toch een beetje gefundeerd zijn. Het bidden heb ik misschien een beetje achter mij gelaten maar ik zoek wel de stilte en rust op. Mijn hond is dan mijn metgezel. Bij het wandelen bv. kijk ik dan wat er op mijn pad komt. Uw wil geschiede.

Ik heb een verantwoordelijkheid. Welke keuze maak ik? Ga ik voorbij aan oorlog, honger, milieu, armoede,… als die wil geschiedenis wordt is het toch door ons toe doen. Toch? We kunnen niet alleen maar stil zitten.

De Vader staat naast de moeder. Hij geeft een duwtje in de rug van zijn kinderen. Ga. Vooruit. Loop op eigen benen. Ik mag niet afhankelijk blijven van het verleden, ik mag mijn eigen weg gaan. Met vallen en weer opstaan. Passend voor mij. Daarvoor heeft Jezus mij opgevoed. Als een ouder gelooft hij in mij en hij laat mij de vrijheid. Dat voorbeeld heeft hij van zijn Vader gezien. Ik hoop die vrijheid goed te gebruiken.

De Lier is voor mij een stukje de belichaming van Onze Vader. Dat houdt een taak in. Het is niet vrijblijvend. Geef ik echt aan waar het op aan komt? Durf ik echt wel? Durf ik? Doe ik echt wel wat we wekelijks bidden in De Lier? Mogen anderen mij vragen stellen, mogen ze vragen waar het op aan komt in De Lier? Of hou ik angstvallig mijn mond om toch maar niet het mogelijke foute antwoord te geven.

Maar het feit dat we wekelijks samenkomen met De Lier toont toch dat we geloven in die Vader die Onze Vader is. Ik geloof. Uw wil geschiede.

Els Knockaert
De Lier, Brugge, 21 januari 2024